

— Ела, ела, бабиното, да премъря на тебе ризката, която изплетохъ за Исуса.

Ангелчето застана до бабичката и тя му даде да облъче ризката.

— Ехъ, че е хубава! — зарадва се старата жена. — Колко хубаво ще топли тя Исуса въ студенитѣ нощи!

Ала въ този мигъ ангелчето подхвъркна. Бабата успѣ да улови крайчето на една нишка отъ ризката.

— Ей, момченце, не се шегувай, — викна бабичката. — Ще ми разплетешъ ризката за Исуса!

Но ангелчето не се спрѣ. То летѣше все по-нагоре и по-нагоре. Тя го изгуби отъ очитѣ си. Ржката ѝ държеше вълнената нишка и ризката се разплиташе, разплиташе. По едно време бабичката усѣти, че нишката я вдига отъ земята. Бавно, леко тя се понесе надъ чудната пещера и потъна въ небето.

Надъ земята се носѣше пѣсенъта на хиляди камбани. Ангелски гласове ехтѣха подъ небето. Голѣмата свѣтла звезда грѣеше съ по-чуденъ и по-дивенъ блѣсъкъ.

Душата на бабичката се залюлѣ, като птичка въ въздуха и литна, радостна, къмъ звездитѣ. Въ тая чудна нощъ. Богъ прибра при себе си измъчената душа, за да я утеши и стопли.

Защото тя бѣше дала най-скъпия даръ на Исуса. Поскъпъ отъ златото и безценнитѣ камъни, отъ коприната и благовоннитѣ масла, които богатитѣ търговци слагаха предъ нозетѣ на Божия синъ.

Василъ Павурджиевъ

СПИ, ДЕТЕНЦЕ, СПИ!

(Гледай картината на корицата)

Вѣтърътъ люлѣ
старитѣ липи,
тиха пѣсень пѣе:
— Спи, детенце, спи!
Майка ти отъ прежда
шапка ти плете,
кжщата нарежда,
дворчето мете.
Татко ти работи
тъй далечъ отъ тебъ,

труди се въ живота
день и нощъ за хлѣбъ.
Ти самичко въ кжщи
въ стойката стоишъ,
столътъ те прегръща
въ скута му да спишъ.
Вѣтърътъ люлѣ
старитѣ липи,
тихичко ти пѣе:
— Спи, детенце, спи!...

Асенъ Босевъ